

მწიფეობა რამდენჯერმე მოსთხო-
ვის მას, დამოკიდებულია საერთო
სურვილს. რაოა სერბიას საბუთი
იღარა ჰქონდა ეთქვა, რომ სა-
ხელმწიფო ბოსნიის ანექსიის წი-
ნაღმდენი არიანო, გერმანიამ მე-
გობრული რჩევა მისცა რუსეთს,
თანხმობა განეცხადებინა ანექსიაზე.
რუსეთის მთავრობა კარგად მოიქ-
ცა; ეს იქიდანაა სწავს, რომ სხვა სა-
ხელმწიფო წიგნებზე გერმანიის
აზრს. მაშასადამე, არავითარი მუ-
ქარა აქ არა ყოფილა.

საზღვარ-გარეშე.
ლონდონი. გერმანიის კიტჩენ-
არს ადგილს ინდოეთის ჯარის
მეფარ-სარდლად დაინიშნა გენერა-
ლი კრიგი.

პარიზი. დღევანდელ პალატამ მიი-
ღო პირველი მუხლი იმ კანონ-პრო-
ქტისა, რომელიც ფლორის რეორ-
განიზაციას შეეხება.

მიუნხენი. გუშინდელი ქარიზა-
ლი, რომელმაც ცეცხლენის ჰეროს-
ტატი სხვა გზით წაიღო, იმდენად
ძლიერი იყო, რომ ზოგან ტელე-
გრაფის ბოძები წაქცია. მიუნხენ-
ადამისა, 20 მარტს ცეცხლენი
მშვილდობანად დაეშვა მიუნხენს.

ბერლინი. დღითი, ბესელის ქუ-
ჩზე, ფრიდრიხ-შტარხეს მახლობ-
ლად, ვიღაც უცნობი დაეცა ფოსტა-
ლიონს. ფოსტალიონი დაიჭრა.
უცნობმა გაიტაცა 600 მარკა.

ლინკოლნი. დღის 11 სა-
ათსა და 15 წუთზე ცეცხლენი თა-
ვის ჰეროსტატით მიუნხენისკენ გა-
ფრინდა.

მიუნხენი. ცეცხლენი შუადღის
1 საათსა და 45 წუთზე მშვილდობა-
ნად დაეშვა სამხედრო მინდორზე.
დაშვებას დაესწრნენ პრინცი-რე-
გენტი, პრინცი, პრინციესები და
აუარებელი ხალხი.

მიუნხენი. შუადღის 3 საათსა და
35 წუთზე ცეცხლენი თავის ჰეროს-
ტატით კვლავ გაემგზავრა სამხრეთ-
ად სავლეთისკენ. ჰეროსტატის აფე-
ხის დროს უკრავდა მუსიკა. დამს-
რეხი ალტაცებით მიეგებნენ ჰერში
მფრინავთ.

რუსეთი
სამარა. ოლქის სასამართლომ განიხი-
ლა საქმე მემამულის სახლ-კარის და არ-
ჟის ქარხნის აკლდის შესახებ. ეს ამბავი
1905 წელს მოხდა და ზარალი 300 ათას

მანზე შეტე იყო. სასამართლომ მუსა-
ჯა 7 კაცს—ტუსათა განყოფილება, ერთს
ერთი წლით, 125 კაცს რვა თვით და ერთ-
სა ცეცხლ თვით დაპატიმრება. 85 კაცი
სასამართლომ გაამართლა.

პეტერბურგი. სენატმა უფრადგებოდა
დასტავა საკასაციო საჩივარი უფრად-
გებების, რომელსაც პალატამ სამი წლით
დაპატიმრება მიუსაჯა წერილის მოთავსე-
ბისთვის ამ სათაურით: „ძირითადი საფე-
ძელეები ხალხის თვისებებისა“, რომე-
ლიც მოუწოდებდა ხალხს ასაჯანყებლად.
ბრალს სდებდა ომერ-პროკურორის ამა-
გი ზალსკი; ბრალდებულთ იკავდნენ ნა-
ფიცი ვეკლენი; მაკლავი და ანდრევეს-
კი. რეზოლუცია გამოცხადდა იქნება 23
მარტს.

ოლესა. აქ მოვიდა იაპონიის პრინცი
კუმი.

პროკურორო. წყალი ძალზე მოდი-
და. ხალხი დიდ შიშშია.

გარეშე. ოლქის სასამართლომ გაარ-
ჩია საქმე 13 კაცისა, რომელთაც მონაწი-
ლეობა მიიღო 1906 წ. კათოლიკესა და
მარიტების შორის მომხდარ შეჯახება-
ში, რომლის დროსაც მოკლულ იქნა 8
და დაიჭრა 250 კაცი. სასამართლომ ათს
ოთხი წლით კატორგა მიუსაჯა, ხოლო
სამი გაამართლა. ამასთან იზუმიდგომი,
რომ დაშინა შეტე კატორგა 1 წლით და-
პატიმრებდა შეეცალა.

პეტერბურგი. სინოდის განმარტებით,
მონასტრების და სხვა უზრევლო მკლ-
ელების მღვდლებს, რომელნიც საეპარქიო
საპროკურორისთვის ხარჯს იღებენ, უფლე-
ბა აქვთ საეპარქიო და საოლქო-სამონაწი-
ლო რეზების დებუტატებად იქნენ არ-
ჩეულნი.

პეტერბურგი. დღევანდელ განმარტება-
ში მოხლონით ავად არავინ გახდებოდა.

ეპატერბურგი. კილინო, ქალაქ
გარეშე, ორმა დარაჯმა შენიშნა სამი
საეკლესიო კაცი და შეიპყრო. შეიპყრობის
დროს ერთი მათგანი მძიმედ დასტრეს,
მეორე მსუქდა.

პეტერბურგი. როგორც დღევანდელ სა-
აგენტოს მიერ მიღებულ ცნობებიდან
სწავს, გოგოლის ასი წლის იუბილეს
ყველანა დიდის ამბით ჩაუვლია. გალა-
უნდით პანაშვილები, გაუმართავი სალი-
ტრატურა დილა-საღამოები, დღეღამით
წარმოდგენები, დაურავიბით წიგნაკები.
იუბილეში მონაწილეობა მიუღიით სა-
სწავლებლებს, საზოგადოებრივ და კულ-
ტურულ დაწესებულებებს და სხვებს. კი-
ევში აკრთეს გოგოლის ძეგლი, რომ-
ელსაც დაესწრო მისი ძმის წული
ქალი. ბევრან სასწავლებლებს დაარქვეს

გოგოლის სახელი, ბევრან სამკითხვე-
ლოებს და ქუჩებს. სოფიაში (ბოლგარია)
საიუბილეო წარმოდგენაზე დასდგეს „გე-
ვიზარია“. მოსკოვში, დანილოს მონასტერ-
ში, სადაც გოგოლია დაკრძალული, წირ-
ვა-პანაშვიდი გადიხადა მიტროპოლიტმა,
საფლავი შეამკეს ვერცხლის და დადნის
გვირგვინებით მოსკოვის და პეტერბურგის
ქალაქის თვით-მართვლებმა, სანატე-
რო და სხვა თეატრმა, მოსკოვის სასწავ-
ლებლებმა, მოსკოვის უნივერსიტეტმა,
სახალხო უნივერსიტეტმა, წერა-კითხვის
საზოგადოებებმა, გოგოლის ნათულმა
სახელმწიფო სათათბიროს თავმჯდომარემ
ხომიოვმა და სხვებმა.

პეტერბურგი. სახელმწიფო სათათბი-
რომ 20 მარტის სხდომაზე რამდენიმე საქ-
მე განიხილა და დაიწალა. შემდეგი სხდო-
მა დაინიშნულია 7 აპრილისთვის.

ქართული თეატრი

ქართული თეატრი დიდ გავრცეებაშია.
ჩვენ თეატრს ისეთი კრიზისი, როგო-
რმაც კსლად, თათქმის ანსადეს არ
გაქნებოდა. სწამოვ წაღს არსებობის
საშუალო თათქმის შესწავლა ქართული
თეატრის მავნის-ცემს. სახლსა, საზოგა-
დოებს თათქმის ღადრ დაარება ქარ-
თულ თეატრში. რა არის მიზეზი? რამ
გამოიწვია ასეთი კრიზისი?

განვიზრახეთ ამ მიზეზების გამო-
სარკვევად—ჩვენ გახეშომა ადგილი და-
გეთმეთ ვეგდა ამით წყადეს, ვისაც
ქართულ თეატრისთვის გუდა შესტკუა
და ვისაც სურვია აქვს თავის აზრით
და გამოცდილებით დასწარება გაუ-
წიოს თეატრის აღმშენებლის საქმეს.
ქვემოდა გვქვდეთ ზარეულ წყარას
„დროა განს მოვიდეთ! ჩვენ აზრს
ქართული თეატრის დაქვეითების მიზე-
ზის შესახებ შემიძღვ გაუზიარებთ მკი-
თხელებს, ესლავი გუტყურო, რამ
ჩვენ ვერ დავეთანხმებით ავტორის
აზრს, ვითომ ქართული თეატრის და-
ქვეითების თავი და ბოლო ინტრაგა-
იულს. ჩვენის აზრით, მიზეზი უფრო
დრმა და რთულია.

დროა გონს მოვიდეთ!

დროა გონს მოვიდეთ! ერთი უსა-
პიროესი კულტურული დაწესებუ-
ლებით-განი დღეუვის გზას დაადგა.
ეს გახლავთ ქართული თეატრი. ვერც
ახალმა თეატრმა უშველა ქართულ
სასცენო ხელოვნების აპყვევებას. დი-
დი იმედი, რომელიც დამყარებული
იყო 1908—9 წლ. სეზონზე, არ
გამართლდა. ის საზოგადოება, რომ-
ელიც ამ უკანასკნელ სეზონამდე

დაიარბოდა ქართულ წარმოდგე-
ნებზე, ნელ-ნელა შორდება და შე-
მდეგში უაღრეს ღრდა მოველოდეთ.
რა არის მიზეზი? საზოგადოების
გულ-გრილობა? სრულიად არა!
ქართული საზოგადოება ყოველთვის
კარგს სიამოვნებით ეტანება. სუსტი
დასის ყოლა? არც ეს არის მართა-
ლი. იშვიათად ესტუმრება ჰფილისის
ისეთი დრამატული დასი, როგო-
რიც არის ქართული. მართლაც და-
რად ჩამოშორდება საზოგადოება
იმისთანა დასს, სადაც არიან ვ. აბა-
შიძე, ვ. მესხიშვილი, კ. მესხი, კ.
კიფიანი, ნ. გაბუნია-ცაგარისა, ნ.
ჩხიძე, ტ. აბაშიძე და სხვანი. არა,
მიზეზი სხვანაირია უნდა ვეძიოთ. საქმე
ის არის, რომ ყველა მთავანი ცალ-
კე კარგია, მაგრამ საერთო შეთან-
ხმებული მუშაობა კი მათში იშვია-
თი ყოფილა და არის.

მთელი ბოროტება იმაშია, რომ
ქართული მსახიობთა შორის იმ თა-
ვით ამ თავიანთ გამეფებულთა ინ-
ტრიგანობა, რაშიც დიდი უნარი
გამოიჩინა ზოგიერთმა მსახიობმა.
ქართული სცენა გადაქცეოს საჯი-
როთა მოედნად და რომელიც გაი-
მარჯვებდა, ის იყო ბატონი და რო-
გორც უნდოდა, ისე ატრიალებდა
თეატრის საქმეს. სწორედ ეს იყო
მიზეზი, რომ ხან ერთი ნიჭიერი
მსახიობი ჩამოშორდებოდა ხოლმე
სცენას, ხან მეორე, რამდენიმე-
ბაში იყვნენ ახალ-გაზდა მსახიობნი?
ისინი კონსიკიეთი შეუში იქცლიტე-
ბოდნენ. არა ჰყვანდათ პატრონი,
გზის მაჩვენებელი და იყვნენ და არიან
ერთს წერტულზე გაჩერებულნი.
რომელ ახალ-გაზდა მსახიობზე შეი-
ძლება ითქვას, რომ იგი შემდეგში
თვალ-საზრის ადგილს დაიკავს ქარ-
თულ სცენაზე? არც ერთზე! ან
როგორ უნდა წვიდნენ წინ, რო-
დესაც ისეთი ატრიალებდა შექმნი-
ლი ქართულ სცენაზე, რომელიც
ყოველსავე მხნეობასა და მეცადინე-
ობას უბოძებს ახალგაზდა მუშას.
და ამის გამო ბევრი ჩამოშორდა
სცენას და ვინც დარჩა, დიდხანს არ
შეგრძეობდა, რადგან ხელოვნებამ ჩე-
ვის არტისტებისათვის თითქმის მიე-
წოდებოდა წერტულამდე მაღლშია. იგი
თხოვლობს ნამდვილ სეროზულ და
განვითარებული მსახურთ, ასეთები
კი ჩვენ არა გვყვანან და არც გვე-
ყოლებიან, თუ დროზედ არ მოვა.

ქციეთ ყურადღება და დროზე არ
მოგაცილოთ ის ღვაძლი, რომელიც
აფერხებს ქართულ სცენის განვი-
თარებას. იქ, სადაც ერთგული და
შეთანხმებული მუშაობა არ არის,
საქმე წესიერად ვერ წავა. ნუ თუ
მარტო იმ ერთ ხანას შევძლო აბა-
შიძეების, გაბუნიათ, მესხიშვილის
და სხვათა მოცემა? ტყუილია სხვა
ხანაშიც შეიძლება დაბადებუ-
ლიყო ნიჭი, მაგრამ ქართულ სცე-
ნაზე იგი ვერ გაშლიდა ფრთებს,
რადგან იქ გამოჩნდებოდა მესაფლა-
ვე, რომელიც ამაყად დასძახებდა:
„მე მესაფლავე ვარ და ბევრს ნიჭს
დავმარხავო!“ ამიტომაც ამ სასაფ-
ლაოს ყველა გაურბოდა. მაშ თუ არ
ასეთს პირობებს, რას შეიძლო ქა-
რთულ სცენის ასეთი დაქვეითება?
შეიძლება სიტყვას, ნიჭი თავისას
მარცხ არ დაიშლის და სადმე მიიწი-
გაშლის ფრთებსაო. მართალია, მა-
გრამ ნუ დავივიწყებთ იმასაც, რომ
ქართულ მსახიობს არა აქვს ფართო
სამოქმედო ასპარეზი. ერთად-ერთი
ტფილისის სცენაა, სადაც უნდა გა-
მოიჩინოს თავისი სასცენო ავლო-
დილება და თუ აქ იგი შეგორკეს,
სხვანაირ ვერსად ვერ იჩენს თავს.
რომელ სეზონს დამსახურებთ
ისეთს, რომ რიგე ინციდენტი არ
მომხდარიყოს მსახიობთა შორის.
ძალიან იშვიათად ყოფილა ასეთი
სეზონი. ხან ერთი მსახიობი იყო
იძულებული გასულიყო დასიდან,
ხან მეორე და ხან კიდევ იყოფე-
ბოდნენ ორ დასად. ავიღოთ თუნდა
ეს უკანასკნელი, ვითომდა განახლე-
ბული, სეზონი. როგორც გამოირ-
კვა შთაბრძნელი და გედევანოვი
არ არიან დასში, თუმცა ესენი აუ-
ცილებლად საჭირო ძალის წარმოა-
დგენენ ქართულ დრამატულ დასი-
სთვის. ამას გარდა სამსახურისა-
თვის თავი დაუწებებთ ახალგაზდა
მსახიობთ ი. ივანიძეს, ა. იმედაშვილს
და ი. ჟივიძეს. შეიძლება, ამ გარე-
მოებას, გარეგნულად რომ შეგე-
ბოდა საქმეს, ძალიან დიდი მნიშვნე-
ლობა არა ჰქონდეს, მაგრამ თე-
თონ ფაქტი დიდ-მნიშვნელოვანია:
რამ აიძულა ისინი, რომ სამსახუ-
რისათვის თავი დაენებებინათ, როცა
თვითონვე განაცხადეს სურვილი
დასში ყოფნისა? აი თუნდა ამ ფაქტს
ჩაიკედოთ ხელი, რომ მივგონოთ იმ

ადგილს, სადაც არც ძალის თე-
მაჩვენებელი და ქართული თეატრი,
თორემ არც მესხიშვილი, გაბუნია-
შვილი, მესხიშვილი, მესხიშვილი, მესხიშვილი,
მან უნდა იღვას კისრად ამის გამო-
კვეთა და, უმეცველია, ის მსახიობნი,
რომელნიც თავს უკმაყოფილოდ
გაპატიმრებენ, ხმას ამოიღებენ და ბევრს
რამდენს გამოაყარებენ. თორემ
თუ ყური მოვიყრეთ, ქართული
თეატრი უფრო დამეგება უფსკრუ-
ლისკენ და დაიღუპება. და თუ ეს
მოხდება, ისეც ისა სჯობია ცხლად
მოიხსნას ქართული წარმოდგენის
იმ დრომდე, ვიდრე სრულიად გან-
ხლებული ძალა არ ჩაუყრის საძირ-
კველს და არ მოუპოვებს ქართულ
სცენას მკიდრო და სასურველ ნი-
დავს. სხვა არა იყოს რა, ის სუ-
სილია, რომელიც ქართულ დასს
ეძლევა ყოველ-წლიურად თავად-ა-
ნაურობისაგან, უფრო სასარგებლო
იქნება, რომ ქართულ სცენისთვის
მომავალ ძალების მოპოვებას და მო-
მზადებას მოხმარდეს.

იმედია, თვით მსახიობნი, რომელ-
თაც მართლა გული შესტკივთ ქარ-
თულ სცენისათვის და ფიქრობენ
მის კეთილ-დღეობაზე და არა პირად
ამოღობასა და სხვების დაჩაგვარება-
ში, ამოიღებენ ხმას და ამით დიდს სამ-
სახურს გაუწევენ თავიანთ მშობ-
ლიურ სცენას.

ახალი ამბავი

➔ **შეკითხვა სათათბიროში** ეპი-
კრიონის შესახებ. გაზეთ „სლო-
ვო“-ს სიტყვით, ოპოზიციის სათა-
თბიროში შეკითხვა შეაქვს ქართველ
სამღვდულოებს, საზოგადოდ, და
ცე. კირიონის, კეძოდ, დევნის შე-
სახებ.

➔ **შუამდგომლობის არ შე-
წყნარება.** როგორც ჩვენმა მკითხვე-
ლებმა იციან, კავკ. ნამესტნიკმა
შუამდგომლობა აღძრა, რომ ხაზი-
ნამ იკისროს იმ ფულის გადახდა (24)
მილიონ მანეთის). რომელიც ამიერ-
კავკასიის საერობო დარჯის შენა-
ხვას უნდება. მინისტროს საბჭოს
როგორც „ტფ. ლ.“-ს გაუგია, ეს
შუამდგომლობა არ შეუწყნარებია.

➔ **ახალი რეინის გზა ამიერ-
კავკასიაში.** მთავრობას განუზრ-
აზეს რეინის გზის გაყვანა ბორჯო-

გოგოშოთაზე

სპეტაკი სულით შეუდრეკელით
ის კაცთა შორის მოძლიდა,
უფლის ათს მცნებას იქ იგულებდა
და იმის პოვნას მათში ფიქრობდა!

დიდ-ხანს იარა, მაც ამ ამოდ...
და მოესმა მის ხმა ზე უკრი:
„პოვებ რაც გინდა, ადი გოგოშოთს,
არ გაიტეხო აროდეს გული!“

და შეუდგა ის მთასა უფლისას,
მიდის, თან მიჰქვს წამების ჯვარი,
ზოგი ქვას ესტრის და ზოგი ტალახს,
ესმის ღემონის სიცილ-ხარხარი!

მაგრამ ის მიდის, მიდის თამამად
და რა აღედა მთასა წმინდასა,
შეგების ცრემლი ზედ დაფრქვია,
გაღებვია წამების ჯვარსა!

„აღსრულდა, — სიტყვა მან. — ვპოვე
უფალი!“

და მუნ შეაღო ბჟენი ტაძრისა,
და კვდებოდა შეგუერთდები
დიდი ხნის მგზავრი ტანჯული გზისა!

მაგრამ უტყრად გავარდა მგზი,
ძირს მიწა იძრა და იქ, მაღლა ცა,
დაეშოა ღმერთი, მის უკვდავება
გაჰქრა, წავიდა, მტვრად გადაიქცა!

იგივე სიუჟეტი, იგივე წყვილი,
მხოლოდ მოიხმის ღემონი ხარხარი
„ამაოება, ამაოება!“
კენესის, ქვითინებს გლოვისა ზარი.

ნ. ვეფხველიძე.

არა-მადამო თოფის ფიფქით შესუდრულიყო,
უიწვას ეფარვეს შეგუქმს ბუნების კული.
ტყე-ვედ-მინდარი საცდავად გაძრეკულიყო,
დაესდებ ნახად მთაბინე, აუკავებელიყო.
მნათობთა შეიქცნ, ცხოველ-მოფიქვს სისეს,
სისეს დადასა,

შავი დრუბების მძიმე გროვა ეფარებოდა;
ბნელი ზეწარი გაქშდა ფართოდ წყვიდასა,
სიფიცდეს ძალა ზემად, ნელა ემარებოდა.
სიღუდად მონუდად უოფდა ანსა სისო-მისდადი,
მეუდრებოდაში ჩიფუფლიყო ცნსა სიმაწრო.
ადრ ისმოდა ადრეტ კენესა, ადრეტ ტირიფი,
უმიდობას გაუენა ცრემლისა წყარო...

ცოცხა ნაიფა გაბეჭდად გაისისინა,
ხის ტოტი ოდნებ შეარხა, წელში გომართა.
შავ დრუბებს ეტა, შეუქრავდა და შეუსტინა,
შემოახა შეკრდი და შავ შეიხავარდა.
მზემ სხივი სტყვარცნა გრდგეფულსა დრუბისა
შეკრდეს.

გზა გაიკავა სოფლისკენ და ჩამქვანარ მოფლს
მაესლამა, დაემა წელეული უმწესა
და მისათა თბლად შეიხილ მწესი ფოთოფლსა.
მაგრამ დრუბებმა გაიმართლად შეკრდი დაჭრადი
სიხეთა სიფრეგებად მზეს დაუნსო სოფლისკენ
კარი...

ფოთოფლი დასქვანს, მოფლი ხეება ზედ თოფ-
წყარადი
და კვლავ მაგრდება ეინფის ტანტზე მაგრბი
ზამთარი.

ჩუ! ქარი იწეებს ზუზუნსა,
მოშევის გაფთრებული;
ტყე ხმამურდა, ადრეტინდა,
ბობოქრობს ადრეტინებული.

ტოტები მსუა-ხედავით
ურთი-ერთს ესაშუბიან,
ზურგადან თოფლის მძიმე ტვირთს
იბურტენ, მსუბუქებაიან.
ეჭექს. ცისა კიდურს
ელავს დაქვანსა, დაქვანსა
და ქარმსაღამად გიჟურად
მისისანად შემოუბურს.

შავ-დრუბების გროვა დაქვდათა,
ჭკერში ააფრიადა,
ცისა ტატობი დაქვდადი
დასქვინდა, გაზანდადა.
მზემ სიხეთ ისარა მოქმართა,
გაქვდა და გაქვდა დრუბებსა;
მთასა მწვერვალი მთაღობი
და მოაშუქა სოფელსა.

ბნელ-უქმნითი გააქრო,
თოფ-უიწვას ცრემლი დაინა

და კლდის ნაზრად ზე წიქნუა...
ჩინჩინად გაღვიძა ცნ-
ის საჭერს სიღ წიქლე;
ვარდა ჭეო აკოქ უდა;
საიოჯაფუფი ქსი, თა
ჭიკჭიკა ბუღბუღა.
ტყე-ვედო სახურმუსტა,
აბიბინა მთა-ბარი,
გაზაფხულს ტანტი დაუდგა,
დასაშარა ზამთარი.

ნ. პარხაშვილი.

ქვენსა გულისა

ვიცა ფოთოფლსა
გაყ თოღებულსა,
ჩ ვ ქვეყნარ ობოლსა,
გულისა ტოლსა,
უღთოდ მოწყვეტილს
იტაცებს ქარი,
აგრეთვე მეცა
ამ წუთი სოფლად
მდევნის მიწა-ცა,
გრბი მთა და ველოდ
გაქრილი ხელოდ
მარტოდ და ობოლად.

გულსა
გვემულსა
სულს
დაქინებულს
არ აქვს საფარი.

თვალთ ცრემლთა ფრქვევით
მუხლებზე ხოხვით
ღვთისდამოღოცვით
გამიზრა ხახა,
მაგრამ ამოდ
ოპ, უსასოოდ
ჩემდა სამუხთლოდ
ქაქმა რისხვითა
გაღიხთხითა,
მაენთ დამძახა.

გულსა
ვენებულსა,

დამცირებულსა,
დამწუხრებულსა,
არ აქვს მშვიდობა.

ნუგეზის აღგვა
წამება, დაგვა—
აი რა მიძღვნა
ბედმა მუხთაღობა
სხვის ნუგეშ-თვალში
ჩემთვის დამქრალა
ბნელ ძალთა ძალმა.

გოგია უიშვილი.

NOCTURNE

„მარტო ვარ, მარტო ვამდგირა“,
ბანის არ ვინ მყავს მთხრობელი,
ჩემს სიბნელებს ვეღარ ჰგონობს
ქვეყანა დაუნდობელი...
არ ელატრის საწუთროს
სხვა ვინ ყოფილა, რომელი?!

თავი მომქონდა ბიჭობით,
შვეტრფოდი ვარდს და ისა,
ცას ქულად აღარ ეკმარობდი,
ვარსკვლავ-ციმციმა, მზანსა,
გონების თვლით ვწდ ბოდი
ქვეყნის გულ-ღვიძის და წიადსა.

ხან აქ გავკრავდი, ხან იქ
ვევს-აბებს ჩაგრულთ კერასა,
მწყურდა შეფწირბოდი
მომმეთ შეგ-ბედითს წერასა,
მათვე ვუძღვნიდი ამაყი
ჩემის ჩონგურის ჟღერასა...

ვაჰიმე! გაჰქრა ერთხანად
ტურფად ნაგები ტაძარი...
დასქვანა ყვავილი, ჩამოხშა
მწვანედ აყრული მთა-ბარი:
გახაფხულს ხავერდოვანსა
თავს შემოაჯდა ზამთარი.

ცხოვრების სინამდვილეში
ხელი შეხება რქმენასა,
ფრთა შეგვეცა გიჟმეი
ოცნების აღმავრენასა,
სრულად დადნო თვალები
უჩვენი ცრემლთა ღენასა.

ველოდ გავიქერ, მოეშორი
ქვეყნის უკუღმართის სრბოლასა,
ვეღარ გავძლბოთ მუდამ ღდე
ვამცდრო-სიკიცხლო ბრძოლასა,
ობოლად დაეყარე ფარ-ხმალი
ნაჩვევი რაინდობასა.

ის აღარა ვარ, რაც ვიყავ,
მოვეყდი, მოვეყდი გრძნობითა,
ლამის დაეყარა გონება
მუდამ ღდე მარტობითა,
ვის რად ვუნდებარ მოხუცი,
ქაბუკი გარეგნობითა?!

„მარტო ვარ, მარტო ვიმდგირა“,
ბანის არ ვინ მყავს მთხრობელი,
ჩემს სიბნელებს ვეღარ ჰგონობს
ქვეყანა დაუნდობელი...
არ ელატრის საწუთროს
სხვა ვინ ყოფილა, რომელი?!

ლადო ახობაძე.

როს დაიბადება, წყვილი-ბნელი
ცას ლაფარდოვანს გადევრის შავად,
როს ბადრი მთავარ ვარსკვლავებს შორის
მიიძლება გულისა საკლავად;

